

Bartkó Péter Szilveszter

egyszer majd

megtaníthatsz
félbeszakadt mondatokkal kikövezni
az ösvényt. lombot nyesni.
vagy kifogni a felhőszató szeleket
akik dolgainkat ködökbe bugyolálják.

nem szívesen zavarom fel
az előző napot a bokrok alól.
felét sem érteni annyi mindent
suttognak itt.
a tegnapiak hangjai
mohákba puhulnak:
nem árulják el
hol rejtőzöm a kertben -

mint aki a visszhangját
elment megkeresni bolyongok
a sok magam között.

sziklák tövében

gubbasztanak
kérdéseink és e hajlott hátú bolyongók
megoldhatatlan csomókat
kötnék útjainkra.
utakra amelyek
belénk vezetnének
egy napon.

itt van a dagály és
jóllakik homokba rajzolt szavainkkal.
pedig az óceán mindig
visszahányja az összeset.

mintha kövér sirályai volnánk
érlel a nap
és felszárít
túlérett mondatainkkal

:

az a nedves nyom
ami a parton elterül
talán nem is
a névjegyünk.